

De Trilogie van Ur

Deel 1

*Het schrikbewind van de Furiaanse
Dubbelgangster*

Deel 2

Het Bluriaanse Worteltjes Imperium

Deel 3

De Smuriaanse Superheld

De Trilogie van Ur

Deel 1

***Het schrikbewind van de Furiaanse
Dubbelgangster***

Deel 2

Het Bluriaanse Worteltjes Imperium

Deel 3

De Smuriaanse Superheld

Grazia Hattem-Le Clercq

Schrijver: Grazia Hattem-Le Clercq
ISBN: 9789402142297
© 2015 Grazia Hattem-Le Clercq

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of
verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op
welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Deel 1	
<i>Het schrikbewind van de Furiaanse Dubbelgangster</i>	11
Deel 2	
<i>Het Bluriaanse Worteltjes Imperium</i>	155
Deel 3	
<i>De Smuriaanse Superheld</i>	323

Proloog

Ooit wel eens van Ur gehoord? Waarschijnlijk niet. Vanaf de aarde is het niet te zien, want het ligt achter Mars en het is zo plat als een pannenkoek. De planeet bestaat uit een zoetwaterzee, met daarin één continent. De bevolking van Ur bestaat uit mensachtige konijnen, verspreid over vier koloniën. De oudste kolonie heet Ur, net als de planeet zelf. Ur wordt bestuurd door koning Langhaar. De andere drie koloniën bestaan nog niet zo lang en worden geregeerd door zijn drie oudste kinderen.

***Het schrikbewind van de
Furiaanse Dubbelgangster***

1 Het werkontbijt

Langhaar was met zijn vrouw onderweg naar de eetzaal. Hij had slecht geslapen. De dreigende hongersnood en de laatste berichten van het onderzoeksteam hadden hem wakker gehouden. Zijn oren hingen een beetje naar beneden. Dat deden ze altijd als hij zich ergens zorgen over maakte.

‘Ga je me vertellen waarover je aan het piekeren bent?’, vroeg Tiara, terwijl ze een pluisje van zijn mantel plukte.

Langhaar schrok op uit zijn sombere gepeins. ‘Sorry, wat vroeg je zojuist?’

‘Ik vroeg of je me gaat vertellen waarom je zo piekert’, herhaalde Tiara vriendelijk. ‘Je hebt de hele nacht liggen woelen en je oren hangen naar beneden. Wat is er aan de hand?’

‘Jou ontgaat ook niet veel hè’, zei hij. Ondanks zijn vermoeidheid glimlachte hij. ‘Ik heb een ontbijtverleg gepland. De onderzoekers in de Urban hebben aan de onderkant van onze planeet een ruimteschip gezien. Ze vermoeden dat het schip te maken heeft met het mislukken van onze oogst. Misschien maak ik mij wel druk om niets en valt het allemaal wel mee, maar totdat ik zeker weet dat er aan de onderkant van Ur geen vijand rondloopt zal ik rekening moeten houden met het ergste. Onze kinderen hebben drie jaar de tijd gehad om een nieuwe kolonie te stichten. Het zijn slimme konijnen. Ik hoop dat het ze is gelukt, want dan hebben we drie sterke bondgenoten. Om ze op de hoogte stellen, zal ik een paar van onze konijnen naar ze toe sturen. Die kunnen de situatie uitleggen.’

De glimlach was van zijn gezicht verdwenen en zijn oren hingen nog verder naar beneden dan daarnet. Hij staaarde weer somber voor zich uit.

Tiara was gestopt met lopen en keek haar man doordringend aan.

‘We zullen de koloniën met elkaar moeten verbinden Lang. We moeten wegen bouwen en de computernetwerken met elkaar verbinden. Ik ken maar twee konijnen die dat kunnen. Barry en Wifi.’ Langhaar knikte. ‘Inderdaad’, beaamde hij, ‘Daarom heb ik ze

uitgenodigd voor het ontbijtverleg.’

‘Heb je Kokkie ook uitgenodigd?’, vroeg Tiara.

‘Kokkie?’, Langhaar keek haar geschrokken aan. ‘Nee, waarom?’

‘Dat weet je best’, zei Tiara. ‘Gelukkig heb ik haar wél uitgenodigd.’

Tiara en Langhaar kwamen als laatste in de eetzaal aan. De rest van het gezelschap was er al.

‘Fijn jullie te zien’, zei Langhaar plechtig. Normaal gesproken was hij losjes in de omgang, maar als hij koninklijke taken moest verrichten nam hij een koninklijke houding aan en gebruikte hij plechtige taal. Hij knikte het gezelschap koninklijk toe en gebaarde dat ze mochten gaan zitten. De konijnen namen plaats. Langhaar schraapte zijn keel, nam zijn koninklijke houding aan en begon te vertellen.

‘Graag zou ik willen dat de aard van het overleg wat vrolijker was, maar dat is helaas niet het geval. Zoals jullie in mijn uitnodiging hebben kunnen lezen, heeft het onderzoeksteam een ruimteschip waargenomen aan de onderkant van onze planeet. Het team vermoedt dat dit schip te maken heeft met het mislukken van onze oogst. We weten niet of de aliens goede of kwade bedoelingen hebben. Wellicht is er niets aan de hand, maar totdat we zeker weten dat ze geen vijandelijke bedoelingen hebben, ga ik uit van het ergste. Onze koloniën moeten de krachten bundelen. Samen zijn we sterker. Om samen te kunnen werken zullen we wegen moeten aanleggen en computernetwerken met elkaar moeten verbinden. Snel kunnen overleggen, beslissen en verplaatsen is van het grootste belang in tijden van nood.’

Langhaar keek naar Wifi.

‘Wifi’, zei Langhaar, ‘Jou wil ik vragen om de computernetwerken van de koloniën met elkaar te verbinden.’

‘Ik?’, riep Wifi geschrokken uit. ‘Daar vraag je me nogal wat Lang. Ik wil het wel doen, maar ik kan hier niet weg! Wie zorgt er dan voor de IT? Mijn beste medewerkers zijn drie jaar geleden met je kinderen meegegaan, ik hou de boel hier maar net draaiend. De medewerkers die voor hen in de plaats zijn gekomen moeten nog veel leren en kunnen het netwerk van Ur nog niet zonder mij beheren. Ze hebben begeleiding nodig. Ik begrijp dat het belangrijk is, maar als de boel hiér instort hebben we geen basis meer. Dan is het einde IT voor Ur en

dan vlt er niets meer te verbinden.'

'Zou je wel meegaan als je onderweg internet had?' vroeg Langhaar.

'Uiteraard, dan kan ik vanaf een afstand ingrijpen en...'

'Jaja', onderbrak Langhaar hem, 'Ik heb er voor gezorgd dat jij onderweg internet hebt. Je neemt je laptop en je smartphone mee en je kan ingrijpen wanneer je maar wilt.'

Wifi keek hem verbaasd aan. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?', vroeg hij. 'Via dezelfde satelliet die het mogelijk maakt om met de Urban te communiceren.' antwoordde Langhaar.

'Ok', zei Wifi, nog steeds een beetje verbaasd. 'Maar als ik niet kan internetten ga ik niet mee!'

'Afgesproken', zei Langhaar. 'Test de verbinding en breng mij verslag uit.'

Langhaar keek naar Barry. De reus zat lekker te eten en had nog geen woord gezegd.

'Barry, jou wil ik vragen om een wegenplan op te zetten en het aanleggen van de wegen te begeleiden.'

De goedmoedige reus fronste zijn wenkbrauwen en keek Langhaar recht in de ogen aan. 'Mijn beste Langhaar, zoals je weet is er recentelijk, ondanks de waarschuwingsborden, wer een kind van onze planeet gevallen. We hebben het werktempo van het project "Niet over de rand" opnieuw verhoogd. Mijn ploegen werken dag en nacht zo hard ze kunnen en nemen nauwelijks rust. Het project kan en mag niet stilvallen! Net als Wifi heb ik een bruikbare internetverbinding, een laptop en een smartphone nodig, zodat ik onderweg mijn werk kan blijven doen.'

'Komt in orde', zei Langhaar. 'En dan is er ng iemand aan wie ik vragen wil om mee te gaan.'

Hij keek naar Kokkie.

'Ik?' vroeg Kokkie verbaasd, 'Waarom wil je dat ik mee ga? Die mannen kunnen heus zelf wel koken hoor!'

'Jij moet mee', zei Tiara, 'omdat je de enige bent waar Fashionista nog naar luistert. Sinds Arnold om Ur cirkelt, is ze onhandelbaar geworden en alleen jij kan haar tot rede brengen. Je krijgt van mij een tablet mee voor onderweg, dan kan je mij zo nu en dan helpen bij het koken.'

'Tiara en koken', dacht Kokkie. 'Arme Langhaar! Ik zal een grote trommel koekjes voor hem bakken...'

‘Behalve een tablet zou ik ook graag een draagbaar kruidenrekje willen hebben’, zei ze. Zou jij dat voor mij willen maken, Barry?’
‘Is goed hoor’, zei Barry. ‘Ik maak wel wat voor je.’
‘Prima, dat is geregeld’, zei Langhaar. ‘Dan zie ik jullie vanavond om negen uur in mijn werkhof. Wifi, kom jij tussentijds even verslag uitbrengen?’
Wifi knikte. ‘Ik kom rond een uur of drie bij je langs.’
‘Afgesproken’, zei Langhaar. ‘Dan gaan we nu ontbijten.’

2 De belangrijke mededeling

Langhaar zat weer in zijn werkhof. Hij was blij dat het overleg goed was verlopen en hij maakte zich totaal geen zorgen over de uitslag van de internettest. De internetverbinding was van een uitstekende kwaliteit, dat had hij vanochtend zelf getest. De test van Wifi was ook niet bedoeld om iets te vinden, maar om Wifi te overtuigen. Wifi was eigenwijs en vaak nam hij pas iets aan als hij het zelf gezien of ervaren had. Peinzend leunde de konijnenvorst achterover in zijn lievelingsstoel. Hij vroeg zich af hoe het met zijn drie oudste kinderen was. Hij miste ze en het feit dat hij nog veel meer kinderen had, veranderde daar niets aan. Hij had zijn kinderen graag zelf bezocht. Niet dat hij geen vertrouwen had in zijn drie vrienden, als er drie konijnen geschikt waren om de reis te maken dan waren het Wifi, Barry en Kokkie wel, maar hij had zijn kinderen graag weer eens gezien. Langhaar zuchtte eens diep. Nadat hij nog een tijdje voor zich uit had zitten staren, deed hij zijn laptop aan. Om zijn webcam te testen trok hij een paar gekke gezichten.

‘Wat ben je toch knap, Lieverd,’ klonk de stem van Tiara. Geschrokken deed hij zijn webcam uit.

Tiara giechelde. ‘Behalve ik heeft niemand het gezien hoor’, zei ze.

Langhaar zuchtte nog eens diep en deed de webcam weer aan.

‘Ik heb geen tijd om met je te videochatten Tiara, het is tijd voor de uitzending’, zei hij. ‘Ik moet aan het werk!’

‘Succes Lieverd’, zei Tiara ‘Ik ga alvast voor de TV zitten.’

Ieder konijn in Ur kon TV kijken. Langhaar had zijn volk TV gegeven. Niet alleen omdat konijnen dol waren op TV, maar ook omdat hij zo de mogelijkheid had om ze te kunnen informeren als dat nodig was. Langhaar had voor internet TV gekozen. De kolonie Ur was een vooruitstrevende en technisch ontwikkelde samenleving, maar de konijnen woonden en leefden in zelf gegraven holen onder de grond. Antennes zouden het prachtige landschap bederven en de konijnen zouden er over kunnen struikelen.

Hij dacht aan Fashionista en glimlachte. Als kind had ze al een hekel aan hollen gehad. In zijn gedachten hoorde hij haar stem. 'Ik haat die hollen onder de grond papa, er komt nooit daglicht binnen! Waarom bouw je geen kasteel? Je bent toch koning? Later, als ik groot ben, bouw ik een kasteel boven de grond en dan kan ik over het land uitkijken en van de zon genieten.'

'Zou ze echt een kasteel in haar kolonie hebben gebouwd?' vroeg hij zich af.

Wifi was klaar met het testen van de satellietverbinding. Hij was tevreden, de verbinding was snel en betrouwbaar. Hij was vrolijk, had zin in de reis en hij was benieuwd naar de koningskinderen. Het vooruitzicht om weer eens met Greg van gedachten te wisselen deed hem goed. Zijn gedachten aan de gestoorde uitvinder deden hem glimlachen. Hij dacht aan Greg als kleine jongen. Altijd maar vragen, vragen, vragen. Uiteindelijk stelde Greg vragen waar hij geen antwoord meer op had en sinds die tijd waren de rollen omgedraaid. Ze konden het samen goed vinden en Greg betrok hem bij zijn uitvindingen.

Onder invloed van Greg werd Ur in een rap tempo gemoderniseerd. Greg ging geregeld op reis, om vervolgens terug te komen met onbekende voorwerpen en materialen. Wifi had zich vaak afgevraagd hoe Greg daar aan gekomen was. 'Hoe kom je daar toch aan Greg', vroeg hij dan. Greg gaf altijd hetzelfde antwoord. 'Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet'.

Andere vragen die Wifi stelde werden handig door Greg ontweken. Meestal door te vertellen wat hij met de materialen van plan was. 'Als ik hem weer spreek ga ik het toch nog eens proberen', dacht Wifi 'Als we hem kunnen vinden...' Ineens bekwam hem een onbestemd gevoel.

'Wie weet was er wel iets met ze gebeurd. Wie weet waren de kinderen nooit in de gelegenheid gewéést om een nieuwe kolonie te stichten. Wie weet waren ze wel dóód.' Hij rilde. Zijn goede humeur

was verdwenen. Toen hij bij Langhaar aankwam was hij erg depressief.

‘Wat is er, Wifi?’ vroeg Langhaar. ‘Werkt er iets niet?’

‘Alles werkt prima’, mompelde Wifi.

‘Waarom ben je dan zo somber?’, vroeg Langhaar.

‘Heb je er weleens aan gedacht, dat we deze reis misschien voor niets maken?’ antwoordde Wifi. ‘Stel dat ze het niet hebben gehaald? Wat dan?’

De koning klopte hem bemoedigend op de schouder. ‘Heb je weer eens een sombere bui, Wi? Heb je je pilletje wel ingenomen? Ze zijn niet dood hoor, geloof me. Kijk maar even met me mee.’

Langhaar tikte op de muur en er verscheen een groot scherm. ‘Deze satellietbeelden heb ik vandaag ontvangen. Zie je die donkere vlekken? Het zijn er precies drie. Dat zijn de nieuwe koloniën van Ur! We kunnen alleen nog niet met ze communiceren, daar gaan jullie voor zorgen.’

‘Hoe weet je dat het onze koloniën zijn? Misschien zijn het wel vraatzuchtige monsters!’, wierp Wifi tegen.

‘Deze beelden komen van het ruimteschip. Kijk, als je inzoomt, kan je vaag konijnenvormen zien’, ging Langhaar verder. ‘Maak je nou maar niet zo druk en ga inpakken.’

Wifi vertrok en Langhaar ging achter zijn bureau zitten. ‘Wat kan Wifi toch piekeren.’, dacht Langhaar. ‘Net als mijn zoon Jacques, die zag ook altijd jagers op de weg.’

Zijn gedachten gingen drie jaar terug in de tijd. Hij had Jacques niet verantwoordelijk willen maken voor een nieuwe kolonie. Hij had sterk getwijfeld of zijn op één na oudste zoon dat wel aan kon. Tiara was het niet met hem eens geweest en had hem overtuigd van Jacques’ andere talenten. Uiteindelijk was hij voor haar argumenten gezwicht. Hij had enorm zijn best moeten doen om konijnen te vinden die zich aan wilden sluiten bij Jacques kolonie. Hij begreep ze wel. Jacques was een Einzelgänger, die uren door kon brengen in de natuur, op zoek naar nieuwe planten- en diersoorten. Hij had nooit veel belangstelling getoond voor het volk van Ur en was bijna nooit op officiële gelegenheden verschenen. Jacques had zelf heel enthousiast

gereageerd op het stichten van een nieuwe kolonie. Niet omdat hij het zo geweldig vond om een eigen volk te leiden, maar omdat hij hierdoor de gelegenheid kreeg om een nieuw natuurgebied te onderzoeken.

Inmiddels was het zes uur geworden. Perfecte tijd voor de uitzending. Langhaar startte de app "uitzending onderbreken" en in de holen van Ur verscheen zijn gezicht op TV. Vol spanning wachtten de konijnen op Langhaars toespraak. Hun koning onderbrak bijna nooit een uitzending, alleen als er iets ernstigs aan de hand was.

‘Beste konijnen van Ur’, schalde het door de holen. ‘Ik onderbreek de uitzending omdat ik een ernstige mededeling voor jullie heb. De oogst is mislukt en er dreigt een hongersnood. Gelukkig hebben we een reservevoorraad, maar die is niet oneindig. Om het voedsel eerlijk te verdelen is er een rantsoen app ontwikkeld. Download de app om te kunnen zien, hoeveel voedsel er per dag door jullie gehaald kan worden. De kassa’s van de supermarkten zijn verbonden met ons voorraadsysteem en zullen bijhouden wat er is gehaald en door wie. Na de uitzending zal er een QR-code in beeld komen, scan de code om de app te downloaden. Lukt het downloaden niet, meld je probleem dan aan info@voedselapp.ur of ga naar de servicebalie van de supermarkt.

Ik ga er van uit dat de oogst het komende jaar niet mislukt, maar als extra maatregel reizen er drie van onze konijnen naar de andere koloniën. Ik hoop van harte dat hun oogst wél is gelukt en dat zij in geval van nood een deel van hun voorraad met ons kunnen delen. Goedenavond allen!’

De QR-code verscheen in beeld. Na vijf minuten sloot Langhaar de app "uitzending onderbreken" af en werd de uitzending van de onderbroken TV programma’s weer hervat. Niet dat er nog veel TV werd gekeken. De meeste konijnen deden de TV uit en spraken met elkaar over de dreigende hongersnood.

3 De reis naar Fur

‘Kijk eens wat ik voor je heb’, zei Barry, lachend de keuken binnenstappend.

Kokkie keek verbaasd naar Barry’s hand.

‘Dat lijkt helemaal niet op een kruidenrekje Bar, wat is dat voor een ding?’

‘Het is een rugzak. Je kan er niet alleen kruiden in vervoeren, maar ook een heleboel andere spullen. Kijk eens wat een vakjes! Er is zelfs een haak om je kookpot aan op te hangen en dit vak lijkt me wel handig voor je andere keukengerei. Er kan echt van alles in en het mooie is dat hij op je staart rust. Zo kan je een heleboel meenemen en snijden de banden toch niet in je schouders.’

‘Wat een mooi ding Barry. Laat eens zien!’

Kokkie pakte de rugzak en maakte hem open.

‘Wat een ruimte! Fijn Barry, dank je wel! Ik ga gauw inpakken. Tot straks!’

‘Tot straks!’, zei Barry. ‘Ik ga ook nog even langs Wifi. Voor hem heb ik ook een rugzak gemaakt.’

Barry trof Wifi somber voor zich uit starend aan.

‘Wat is er, Wi? Heb jij je pilletje wel ingenomen?’, vroeg hij bezorgd.

‘Waarom wil iedereen toch weten of ik mijn pilletje heb ingenomen’, mopperde Wifi. ‘Kan een konijn niet gewoon een rotdag hebben? Ik ben gewoon bang voor wat we aantreffen. Misschien is iedereen wel dóód!’

‘Welnee’, zei Barry, ‘daar geloof ik niets van. Daar zijn ze veel te slim voor. Kijk eens wat ik voor je heb, een rugzak waar je al je spullen in kan stoppen.’

Wifi’s gezicht klaarde op. ‘Voor mij? Wat een prachtige rugzak! Wat een ruimte! Wat een vakjes! Ik kan hier echt van alles in kwijt en kijk! Een staartbalk om het gewicht goed te verdelen! Dank je wel Barry, ik ben er heel blij mee. Ik kan veel meer meenemen dan ik dacht.

Geweldig! Ik ga meteen inpakken.’

Glimlachend verliet de reus Wifi's hol. 'Eens kijken wat ik allemaal in ga pakken', dacht hij. 'Daarna nog maar even lekker douchen. Het zou wel eens lang kunnen duren, voordat ik weer een fatsoenlijke badkamer tegenkom.'

Iets voor negen uur waren ze allemaal klaar en meldden ze zich zoals afgesproken bij Langhaar.

'Zijn jullie klaar voor de reis?' vroeg hij.

'Jazeker', antwoordde Barry.

'Ik hoop dat jullie nog wat ruimte over hebben voor de apparatuur die ik jullie mee wil geven', zei Langhaar, wijzend naar de drie dozen die op zijn bureau stonden uitgesteld.

'Geen probleem', zei Wifi. 'Barry heeft geweldige rugzakken voor ons gemaakt.'

Ze liepen naar het bureau van Langhaar en pakten alledrie een doos. De extra bagage paste met gemak in de nieuwe rugzakken. Na het drinken van een kopje worteltjesthee was het tijd om te vertrekken. Langhaar en Tiara liepen een stukje met ze mee. Aan de rand van het bos namen ze afscheid.

'Wat er ook gebeurd, blijf online!', riep Langhaar ze na.

'Doen we,' riep Barry terug.

Langzaam zag het koningspaar het reisgezelschap in het donker verdwijnen. Toen ook de witte staartjes niet meer te zien waren gingen Langhaar en Tiara terug naar het paleis.

Een paar uur later had het reisgezelschap al een flink aantal kilometers afgelegd. Ze waren alledrie een beetje stil. Afscheid nemen was nooit leuk. Bovendien hadden ze geen idee wanneer ze weer terug zouden zijn. Vooral Wifi had het moeilijk. Hoewel hij nog maar net onderweg was had hij nu al heimwee. Hij dacht aan zijn lekkere warme hol, zijn comfortabele stoelen en zijn zachte, warme bed. Hij had het koud en rilde. Zijn gedachten waren bij zijn thuisnetwerk. Hoewel hij Wifi werd genoemd hield hij veel meer van kabels en hij

had zijn hol helemaal bekabeld. Het bekabelen had hem een heleboel vrije tijd gekost, maar nu het klaar was kon hij vanuit iedere kamer, zelfs vanuit de badkamer, zijn netwerk benaderen. 'Normaal zou ik om deze tijd achter een van mijn computers zitten,' mopperde hij in zichzelf. Wifi was een serieuze gamer en gek op Skywood, een spel dat zich in een bos afspeelde en waar de werkelijkheid een stuk mooier werd gemaakt door fantasie. Hij keek naar de modderige weg en het dikbegroeide woud. 'In het echt is een bos lang zo leuk niet', mopperde hij verder. Zijn maag rommelde en weemoedig dacht hij aan zijn voorraadkast. Hij zuchtte eens en keek naar Kokkie. Kokkie liep naast hem. Zo te zien had zij geen heimwee. Ze zag er opgewekt uit en lachte vriendelijk naar hem. Barry liep voorop. Zijn forse gestalte straalde vertrouwen uit en zijn flinke tred zorgde ervoor dat ze stevig doorliepen.

Na een uur stopten ze om een korte pauze te nemen. Wifi haalde zijn smartphone uit zijn rugzak en keek of er berichten waren. 'Nou, dat begint al lekker', mopperde hij, 'Ik heb bijna geen bereik. Eén balkje maar. Ik denk dat mijn ontvangst wordt gestoord door de bomen. Wat nu?' 'Je zou in een boom kunnen klimmen', stelde Kokkie voor. Wifi keek naar zijn foon, zuchtte eens diep, liep naar de dichtstbijzijnde boom en begon te klimmen. 'Kan je zien waar we zijn?' riep Barry. 'Ja hoor, ik heb hier prima bereik', schreeuwde Wifi vanuit de boom. 'Volgens "Konijn op reis" bevinden we ons op de goede weg. Het is nog twee dagen lopen naar Fur. Tenminste als Fashionista zich op de afgesproken plek heeft gevestigd. Als we in Fur zijn aangekomen, moeten we er nog achter zien te komen waar ze woont. Even mijn berichten bekijken hoor, ik kom zo weer beneden.' 'Dat gaat even duren', zei Kokkie laconiek. 'Kopje thee, Barry?' 'Ja graag, heb je er nog wat lekkers bij?' 'Ja hoor. Wil je een plakje worteltjes cake? Of heb je liever een klaverkoekje?' 'Doe maar worteltjescake', zei Barry. 'Van klaverkoekjes word ik altijd zo winderig.' Ze liepen naar een lekker zacht stukje mos en gingen zitten. Kokkie grabbelde in haar rugzak en even later zaten ze gezellig

aan de thee met cake.

‘Hé! Schiet eens op Wi!’ riep Barry na een tijdje. ‘We hebben niet de hele nacht de tijd! We moeten over een half uurtje weer door hoor en Kokkies cake is aan het uitdrogen!’

‘Ik kom er zo aan, nog even, oh nee hè, dat gelóóf je toch niet.’

‘Wat niet?’

‘Ik ben nog maar net weg of er is een computerstoring. Eén van de servers is overbelast. Sorry, ik moet even wat CPU kracht bijschakelen. Barry, wil jij even wat loof weg hakken, dan kan ik op de grond werken.’

Barry stond op, haalde een bijl uit zijn rugzak en riep: ‘Oppassen, daar gaat ie!’

‘Wacht even tot ik weer op de grond sta Bar!’, riep Wifi geschrokken terug. ‘Laat me eerst even uit de boom klimmen!’

‘Grapje’, grijnsde Barry. ‘Ik ga toch niet op die boom staan hakken als jij er nog in zit!’

Wifi klom uit de boom en startte zijn laptop. Barry was inmiddels druk bezig een deel van het loof weg te hakken en de sterrenhemel begon zichtbaar te worden.

‘Ha!’, zei Wifi. ‘Fantastisch, dank je wel Barry! Wel vijf balkjes. Aan het werk dan maar! Niet te geloven hè, voordat we weggingen heb ik alles nog gecontroleerd. Ik hoop maar dat alles goed blijft gaan, straks stort de boel in!’

Kokkie pakte haar tablet. ‘Ik zal even kwetteren dat je er mee bezig bent’, zei ze. Nadat ze haar Kwetter verzonden had, startte ze haar favoriete app "Konijn in de Keuken".

Barry, die ook een bericht had ontvangen was aan het bellen.

‘Nee, dat is niet de goede houtsoort, je moet eikenhout gebruiken, geen grenen’, bulderde hij met zijn diepe zware stem. ‘Je weet toch dat eikenhout veel harder is! Als we grenen gaan gebruiken kunnen we net zo goed tandenstokers in de bodem prikken!’

Hoofdschuddend hing hij op. ‘Sukkels’, mopperde hij. ‘Grenen paaltjes bij de rand. Die breken af als lucifershoutjes. Moeten we niet eens verder? Zo komen we nooit aan in Fur.’

‘Bijna’, antwoordde Wifi, ‘Ruimen jullie alvast maar op, dan kunnen we zo verder.’

Even later was alles ingepakt en liepen de drie vrienden weer verder. 'Werkt best goed, die satelliet', zei Kokkie. We zitten in het bos en kunnen net als thuis gewoon internetten, maar hoe moeten we onze spullen opladen?'

'O ja, dat wilde ik jullie nog vertellen', zei Barry. 'In de rugzak zitten zonnecellen verwerkt en als je hier kijkt, dan zie je de aansluiting om te laden. Als morgen de zon op onze rugzakken schijnt en we de apparaten aan de lader hangen, worden ze opgeladen.'

'Jij hebt echt aan alles gedacht hè!', lachte Kokkie. 'Als we morgenochtend onze bivak opslaan zal ik eens lekker voor jullie koken. Dat hebben jullie echt verdiend!'

De rest van de nacht liepen ze, zonder nog een pauze te nemen, door. Bij het ochtendgloren zagen ze een mooie plek om hun tent op te zetten. De grond was vlak, in de buurt stroomde een beekje en er was voldoende sprokkelhout. Wifi en Kokkie gingen samen de tent op zetten, Barry sprokkelde hout en zorgde voor water.

4 Het mensje

'Kijk nou eens, Wifi', zei Kokkie. Ze wees op een wezentje dat op twee poten liep en twee armen had. 'Zoiets heb ik nog nooit gezien.' Ze pakte het schreeuwende wezentje op. 'Wat een lawaai maakt ie zeg, en hij is helemaal kaal. Geen vacht, alleen een beetje haar op de kop', zei ze, terwijl ze het wezentje onderzoekend bekeek.

'Laat het niet ontsnappen Kokkie', zei Wifi. 'Ik start mijn vertaal app, dan kunnen we zijn gebrabbel misschien verstaan.' Wifi startte de app en hield zijn foon voor het angstige spartelende figuurtje.

'Zet me neer!', klonk het uit de speaker.

'Ha! Het werkt!', zei Wifi enthousiast.

'Eet me niet op!', jammerde het wezentje.

'Het is bang om opgegeten te worden', grijnsde Kokkie. 'Zullen we het een beetje plagen?'

'Nee, dat is gemeen,' zei Wifi. 'Ik ben wel nieuwsgierig. Wat zou het zijn en waar komt het vandaan?'

'Vraag het dan', zei Kokkie.

'Wat ben jij en waar kom jij vandaan?', vroeg Wifi.

Het wezentje pakte een apparaatje uit zijn zak en hield het voor Wifi's hoofd.

Kokkie begon te grinniken. 'Dat ziet er niet uit weet je dat. Jij met je foon en dat wezentje met zijn apparaatje.'

'Nou en!', zei Wifi 'Ik ben aan het praten met een Alien, dit is een heel bijzonder moment! Nu even niet meer storen, want dit is een historische gebeurtenis.'

'Wat ben jij?', vroeg Wifi.

'Mijn naam is Edgar en ik ben een mens van de planeet aarde.'

'Hoe ben je hier terecht gekomen?'

'Ons ruimteschip is neergestort.'

'Zou dat het ruimteschip zijn dat de Urban heeft gezien?', vroeg Wifi zich af.

'Dat zou heel goed kunnen', zei Kokkie, 'maar hoe is hij dan aan de bovenkant van onze planeet terecht gekomen?'

Wifi vroeg het hem.

‘We hebben een gat gegraven’, vertelde het mensje.

‘WAT!’ brulde Wifi. ‘EEN GAT! ZIJN JULLIE GEK GEWORDEN! WEET JE WEL HOE GEVAARLIJK DAT IS! JULLIE GRAVEN TOCH OOK GEEN GAT IN JULLIE EIGEN PLANEET!’

‘Dat doen we wel!’, jammerde Edgar, terwijl hij angstig naar de grote tanden van Kokkie keek. ‘Ik verzeker je dat we heel veel gaten graven in onze planeet, zelfs op de bodem van de oceaan. We halen er fossiele brandstoffen uit en dan vullen we het gat op met water. Je merkt er helemaal niets van.’

Verbijsterd keken Kokkie en Wifi elkaar aan.

‘Wat een sukkel. Die aardbewoners zijn bezig hun eigen planeet te vernietigen’, zei Wifi. ‘We moeten hem in de gaten houden hoor! Hij is wel klein, maar levensgevaarlijk. Als ze al in staat zijn om hun eigen planeet te vernietigen, hoe zullen ze dan met andere planeten omgaan. Zouden er nog meer mensjes in het ruimteschip hebben gezeten? Laten we het hem vragen.’

Helaas was de batterij van Wifi’s foon zo goed als leeg en liet het antwoord even op zich wachten.

‘Wat hebben jullie daar nou?’

Barry kwam aanlopen met een flinke stapel brandhout. Wifi praatte hem bij.

‘Wat moeten we er mee doen’, vroeg Barry zich af.

‘Meenemen, voordat het nog meer schade aanricht’, zei Wifi. ‘Het is erg klein, dus het zal wel niet veel eten. Kan jij een kooitje maken?’

‘Niet nodig, ik heb er één in mijn rugzak.’

‘Laten we hem er dan meteen maar in doen.’

Ze stopten Edgar in het kooitje. Hij keek angstig naar Kokkie. Kokkie had inmiddels een ketel met water boven het vuurtje gehangen en haar kruiden uitgestald. Ze keek naar Edgar en wees op haar kruiden. Hij begon te bibberen en te jammeren.

‘Niet plagen Kokkie’, zei Barry. ‘Geef het maar een worteltje.’

‘Geen zorgen’, zei Kokkie. ‘Ik houd van de internationale keuken, maar niet van de intergalactische. Je weet nooit wat voor rare bacteriën zo’n

Alien bij zich draagt.'

Ze draaide zich om en ging verder met het bereiden van de maaltijd. Na het eten vielen ze in slaap. Edgar ook. Hij had gegeten en ze hadden hem een dekentje gegeven.

Tegen de avond werden ze wakker. Ze pakten hun spullen in en gingen weer op weg. Het mensje bungelde in zijn kooitje aan de rugzak van Barry. Na een tijdje maakte het een vreemd geluid. Barry stopte en keek in het kooitje.

'Getver', zei hij, 'Ik wist niet dat er zoveel vieze rommel uit zo'n klein wezentje kon komen. Moet je ruiken, bah!'

Edgar staarde ongelukkig voor zich uit en brabbelde iets. Barry pakte zijn foon en startte zijn vertaal app.

'Wat zei je daarnet?', vroeg Barry.

'Hebben jullie misschien een doekje voor me? Ik wil me even opknappen.'

Kokkie pakte een plantensproeier uit haar rugzak en begon hem schoon te spuiten.

'Zo', zei Kokkie, 'Die is weer schoon. Eens even kijken, ja hoor, daar heb ik ze, mijn servetjes. Kijk eens, doe die maar om. Zeg Barry, ik denk wel dat we hem op een andere manier moeten vervoeren hoor. Hij wordt misselijk van dat gebungel en als we hem niet op een andere manier vervoeren blijft er rommel uit komen. Kan je hem niet tussen je oren zetten? Dan maak je hem met een kettinkje vast aan je oorring.'

'Goed idee', bromde Barry, 'Dit houdt teveel op.'

Na een paar uur lopen kwamen ze op een tweesprong. Wifi pakte zijn foon en startte "Konijn op reis".

'We moeten het linker pad hebben', zei hij.

Ze sloegen links af en liepen een tijdje door. Edgar brabbelde weer wat.

'Wat nou weer', mopperde Barry. Hij hield zijn foon voor Edgar om hem te verstaan.

'Zie je dat gat? Daar ben ik uitgekomen. Alsjeblieft, laat me vrij, ik verdwijn in het gat en jullie zien me nooit meer terug.'

‘Geen sprake van’, zei Barry. ‘Een gat door onze planeet is genoeg. Als er te veel gaten in de bodem worden gemaakt kan onze planeet breken en dat zou het einde betekenen van Ur. Jij bent niet te vertrouwen mannetje, jij blijft zitten waar je zit.’

Wifi en Kokkie waren het helemaal met hem eens.

‘Laten we hem nog eens vragen of er nog meer mensjes in het ruimteschip zaten’, stelde Wifi voor. Barry en Kokkie knikten instemmend.

‘Hallo, zaten er nog meer mensjes in jouw ruimteschip?’ vroeg Wifi.

Het mensje zei niets. Wifi ging voor Barry staan.

‘HALLO’, brulde hij.

‘Heb jij je tanden wel gepoetst?’, vroeg Barry.

‘Hoezo?’

‘Je zou iemand flauw kunnen laten vallen met de lucht die uit je mond komt. Kijk eens goed, hij beweegt toch nog wel hè?’

Wifi keek tussen de oren van Barry. Edgar lag er stilletjes bij. Kokkie pakte haar plantenspuit en sproeide hem weer nat. Gillend sprong Edgar overeind.

Wifi herhaalde zijn vraag. Edgar keek stug voor zich uit en antwoordde niet.

‘Misschien is zijn vertaalapparaatje nat geworden’, zei Barry. ‘Laten we verder gaan, dit kost alleen maar tijd en we moeten door. Het duurt niet lang meer voordat de zon op komt. Als we gaan rusten vragen we het hem nog een keer.’

Het begon licht te worden. Ze hadden de hele nacht gelopen en ze waren moe.

‘Dit lijkt me wel een goeie kampeerplek’, zei Barry. Er is genoeg hout èn er is een beekje. Ga maar zitten Kokkie. Wifi en ik zetten de tent wel op.’

Na het opzetten van de tent maakte Barry een vuurtje en ging Kokkie koken. Edgar keek angstig naar de kookpot. Wifi had het met hem te doen. Hij startte de vertaal app en legde zijnfoon naast het kooitje.

‘Hoe gaat het?’ vroeg hij.

‘Prima!’, antwoordde het mensje sarcastisch. ‘Ik heb de hele dag met

angst in mijn lijf tussen de oren van je vriend gezeten, ik heb overgegeven, ik ben besproeid met een waterkanon, mijn vertaalapparaatje was bijna stuk en nu zit dat konijn achter de kookpot op zo'n manier naar me te kijken dat ik verwacht ieder moment opgepakt te worden om het snackje van de dag te worden. Het gaat belabberd met me! Als ik dit overleef eet ik nooit meer vlees. Ik word vegetariër!

Wifi keek hem met grote ogen aan. 'Eten jullie vlees? Nog even en je gaat me vertellen dat ze op jouw planeet ook konijnen eten.'

Edgar schrok en gaf geen antwoord. Wifi keek hem strak aan.

'Vertel', zei hij, terwijl hij hem streng aankeek, 'eten jullie konijnen?'

'Euhhh, ja', stamelde Edgar, 'maar niet iedereen hoor, en meestal alleen met kerstmis. Het merendeel houdt een konijn als huisdier en is er héél lief voor.'

'Heb jij wel eens konijn gegeten?' vroeg Wifi.

'Ja', antwoordde Edgar. Hij keek somber voor zich uit. 'Als kind had ik een konijn. Hij heette Flappie. Ik had er een heel jaar voor gezorgd. Op kerstavond ging ik hem zijn lievelingskostje brengen en toen was ie weg. Mijn ouders zeiden dat ie was weggelopen omdat ik het hok niet goed had dichtgedaan. 's-Avonds gingen we aan het kerstdiner en toen we klaar waren met eten begonnen ze te lachen. Wat is er? vroeg ik. En toen vroegen ze of ik lekker gegeten had. Ja, zei ik en toen vertelden ze, dat we Flappie opgegeten hadden en dat ik over een maand weer een nieuw konijn kreeg. Ik ben van tafel gerend, rechtstreeks naar het toilet. Even later lag er een portie Flappie in de WC. Onherkenbaar natuurlijk.'

'Wat een gruwelijk verhaal', zei Wifi. 'Nog wel je eigen huisdier... Wij eten meestal geen vlees. Je bent dus redelijk veilig. Wat ik je trouwens nog vragen wilde', ging Wifi verder, 'zijn er nog meer mensjes aan de andere kant van onze planeet? En hoeveel gaten hebben jullie eigenlijk gemaakt?'

Wifi keek Edgar indringend aan. Er viel een stilte.

'Kom op, antwoord eens even', gebod Wifi.

Edgar beseftte dat hij beter kon antwoorden en begon te vertellen.

'Ons ruimteschip is erg groot. Het is bij het neerstorten erg beschadigd. Als het gerepareerd is gaan we weer verder. We willen een kolonie stichten op Mars. We zijn met ongeveer 500 mensen en

we hebben van alles bij ons. Gebruiksvoorwerpen, dieren, maar ook een heleboel technologie om in contact te kunnen blijven met de aarde. Het lukt ons alleen niet om verbinding te maken met de aarde. De wetenschappers die bij ons gezelschap horen denken dat ons signaal geblokkeerd wordt door jullie planeet. Ze hebben een heleboel berekeningen gemaakt en ons werkteam de opdracht gegeven om een gat te graven naar de bovenkant. Volgens hun berekeningen zou het vanaf de bovenkant wél mogelijk moeten zijn om contact te maken met de aarde. Ik ben verkenner en het is mijn taak om er achter komen of het aan de bovenkant van de planeet veilig genoeg is voor onze wetenschappers. Als ik niet terugkom, sluiten ze het gat af en gaan ze op een andere manier proberen contact te maken met de aarde. We hebben maar één gat gemaakt. Het graven was een enorme klus, waar ze heel lang mee bezig zijn geweest. Je hoeft niet bang te zijn dat we er nog één graven. Uit veiligheidsoverwegingen is er besloten om het bij één gat te laten. Het gat wordt streng bewaakt. Zodra er gevaar dreigt wordt het afgesloten. Trouwens, jullie zijn niet het eerste reuzekonijn dat ik ontmoet.'

'Wifi, Barry, het eten is klaar', riep Kokkie.

'Je hoeft niet zo te brullen hoor, we zitten vlak naast je', mopperde Barry.

'Sorry, gewoonte hè, ik zal er in het vervolg op letten. Ik...'

Er klonk gebliep.

'Kijk nou', zei Kokkie, terwijl ze verbaasd naar haar tablet keek. 'Tiara wil met me praten. Scheppen jullie al vast maar op en vergeet Edgar niet.'

5 Kokkie geeft kookles

'Hallo Tiara, hoe gaat het met je? Wil het koken nog een beetje lukken? Wat heb je met je vacht gedaan?', ratelde Kokkie.

'Kokkie, het koken is een ramp', klonk het uit de tablet. 'Ik snap niet hoe jij iedere keer weer zulke lekkere dingen op tafel kunt zetten. De meest eenvoudige maaltijden willen gewoon niet lukken. Wist je dat eieren kunnen ontploffen? Ik dacht eerst dat een van de kinderen een grapje met me had uitgehaald. Fop eieren dacht ik nog. Wat blijkt, eieren kunnen niet in de magnetron. Een lawaai! En toen ik het deurtje opendeed ontplofte het laatste ei. Ik zit helemaal onder. Vieze plakbende! Zou je mij willen helpen om iets eetbaars op tafel te zetten? Langhaar maakt lange dagen en hij heeft honger als hij straks thuiskomt.'

Kokkie grinnikte. 'Ja hoor, maar weet je wat, als jij nu eerst eens een bad neemt, dan gaan wij eten. Zodra we klaar zijn laat ik het je weten. Zorg ervoor dat de camera op het fornuis gericht staat. Liefst zo dat ik ook nog een stukje van het aanrecht zie. Tot straks!'

'Tot straks', zei Tiara en ze verbrak de verbinding.

'Waar ging dat over?', vroegen Wifi en Barry in koor.

'Oh, Tiara heeft de eieren laten exploderen', antwoordde Kokkie laconiek. 'Ze lijkt wel een wandelend roerei. Ze heeft overal stukjes ei in haar vacht.'

Zodra ze gegeten hadden pakte Kokkie haar tablet. Ze startte een videogesprek en even later verscheen Tiara in beeld. Ze had geen ei meer in haar vacht, ze had een koksmuts op en ze had een schort aangetrokken. Kokkie lachte.

'Nou Tiara, je hebt je goed voorbereid. Heb je de webcam op het fornuis en op het aanrecht gericht? Schakel maar even over naar camera 2. Ja ik zie het al. Ach, kijk nou, mijn fornuis, mijn keuken en ..'

'Kokkie', onderbrak Tiara haar, 'ik begrijp dat je jouw keuken mist. Wij missen jou en je kookkunsten ook, maar met geklaag krijgen wij vanavond geen eten op tafel. Vertel maar wat ik moet doen.'

‘Waar hebben jullie trek in?’ vroeg Kokkie.

‘Ik wil graag omelet met worteltjes eten, maar ik ben een beetje bang voor exploderende eieren geworden.’

‘Eieren exploderen in de magnetron, of als je ze zonder water probeert te koken,’ legde Kokkie uit. ‘Als jij zin hebt in omelet met worteltjes, dan gaan we dat maken. Voor hoeveel personen moet je koken?’

‘Even tellen’, zei Tiara. ‘Voor Langhaar en mijzelf, en..... weet je wat, gewoon voor alle kinderen, als ze bij iemand anders eten of geen trek hebben eet de rest wel wat over is. Dat worden dan 32 porties.

‘Hebben we zo’n grote pan, Kokkie?’

‘Nee,’ antwoordde Kokkie. ‘Zo’n grote pan hebben we niet. Ik laat altijd eerst de kleintjes eten en daarna de groten, als zij hebben gegeten maak ik een gezellig dineetje voor jullie. Bovendien heb ik de kindermeisjes de opdracht gegeven om voor de kinderen te koken, dus dat hoeft jij niet te doen. Je hoeft alleen maar te koken voor Langhaar en voor jezelf.’

Tiara haalde opgelucht adem. ‘Gelukkig’, zei ze, ‘dat scheelt weer.’

‘Zullen we beginnen, Tiara?’ Tiara knikte.

‘Haal dan nu de eieren, de boter, de melk en de worteltjes uit de voorraadkast. Pak een grote pan en een kom met een garde.’

‘Wat is een garde?’, vroeg Tiara.

‘Zie je die metalen strip met kookgerei?’

‘Nee, waar?’

‘Tegen de muur, naast het fornuis, aan de linkerkant.’

‘Oh, is dat kookgerei. Ik wilde al aan Langhaar vragen waarom hij zijn gereedschap in de keuken bewaart, maar dat ijzerwerk is om te koken....’

‘Tiara, wijs het middelste stuk gereedschap aan. Ja, dat is goed. Nu eentje naar rechts. Nog eentje.., ja! Dat is de garde. Pak de garde. Wijs nu de lege plek aan. Ga nu drie gereedschappen naar links. Nee niet die, ja, die! Dat is een spatel. Pak die ook. Haal nu de ingrediënten uit de voorraadkast.’

Tiara pakte de eieren, de boter en de melk.

‘Vergeet je niet iets?’, vroeg Kokkie. Omelet met WORTELJES. Wat heb je dan nog meer nodig? Precies ja, WORTELJES!’ Kokkie kreunde.

‘Dat is alleen nog maar het begin’, fluisterde ze tegen Barry. We hebben nog niet eens gekookt!’

‘Dat hoorde ik, Kokkie,’ zei Tiara. ‘Maar het geeft niet hoor, ik ben een ramp in de keuken, ik weet het.’

‘Weet je wat’, zei Kokkie. Ik maak wat foto’s van het kookgerei en dan zet ik er bij wat het is. Als je zo de camera even op de potten en pannen richt, kan ik daar ook een foto van maken en dan zet ik daar de namen bij. De foto’s plaats ik op Snuitboek en dan kan je morgen met de foto’s leren hoe al die keukenspullen heten.’

‘Kokkie, je bent weer eens geniaal’, zei Tiara. Ik beloof je dat ik morgen weet hoe alles heet. Weet jij toevallig of er filmpjes van recepten op "Konijn Online" staan? Dan hoef ik jou niet steeds lastig te vallen. De reis is al zwaar genoeg. Hoe gaat het trouwens, schieten jullie al een beetje op?’

‘Het gaat goed Tiara. Zodra we bij Fanny zijn en ik in een lekkere luie stoel kan hangen, praten we bij. We gaan nu eerst koken. Na het koken stuur ik je een linkje van mijn favoriete kookkanaal. Richt de camera nog even op het keukengerei en pak de worteltjes.’

Tiara deed wat haar werd gevraagd en Kokkie maakte een paar foto’s. Nadat de camera weer op het fornuis was gericht ging Tiara onder toezicht van Kokkie de worteltjes wassen en snijden. Ze sneed maar één keer in haar vingers. Met de omelet had ze meer moeite, maar uiteindelijk lukte die ook. Ze namen afscheid en met een tevreden gevoel verbrak Kokkie de verbinding. Gelukkig wisten ze niet wat er de volgende dag boven hun hoofd hing, anders hadden ze vast niet zo lekker geslapen!

Ze waren weer onderweg. Kokkie had Tiara een linkje gestuurd van haar favoriete kookkanaal "Konijn in de keuken". De foto’s had ze voorzien van tekst en uitleg en op Snuitboek gezet. Wifi had voor de zekerheid het geheugen van de voorraadservers vergroot en Barry had zijn werkploeg nog wat instructies gegeven. Ze waren goed uitgerust en liepen stevig door.

Na een paar uur begon Edgar weer te piepen.

‘Wat moet ie nou weer’, mopperde Barry. Hij haalde Edgar tussen zijn oren vandaan en startte de vertaal app.

‘Kijk een muur!’, riep Edgar.

Barry zette Edgar weer terug en sloot de app af. 'Kijk een muur', deed hij Edgar na. 'Duhh! We kunnen er moeilijk omheen hè, wat een enorm bouwwerk!'

De muur was zó groot dat het einde ervan niet zichtbaar was. In het midden van de muur zat een grote zware deur. Het was inmiddels licht geworden, maar de omgeving was troosteloos, kleurloos en grauw. De planten waren zwart en hier en daar lagen hoopjes as. Op de deur zat een grote klopper. Een konijnenschedel. Grote zwarte vogels vlogen geluidloos in cirkels boven het gezelschap. Edgar piepte weer en wees, maar dit keer reageerden ze niet en lieten ze hem zitten waar hij zat.

6 Bij Fashionista

'Zullen we dan maar', zei Kokkie. Aarzelend pakte ze de schedel en bonste er mee tegen de deur. Er gebeurde niets. Kokkie pakte de schedel nog een keer en bonste harder. De schedel brak en viel uit elkaar. Geschrokken keek Kokkie naar de botjes op de grond. 'Oeps, soms ken ik mijn eigen krachten niet. Niet zo'n goeie indruk hè, nog nooit op bezoek geweest en nu al iets stuk gemaakt.' Voorzichtig raapte ze de stukjes op. 'Kan jij dit maken, Bar?', vroeg ze.

Barry schudde zijn hoofd. 'Nee', antwoordde hij. 'Botten zijn lastig te lijmen.'

Ze hoorden gekraak. De enorme deur ging open. Voorzichtig en om zich heen kijkend liepen ze naar binnen. Aan de andere kant van de muur zagen ze een kaal strookje grond, dat grensde aan een dichtbegroeid woud.

'Wat een rare bedoening hier', zei Barry. 'Wat vind jij, Wifi?'

'Ik weet het niet Barry, het valt me op dat ik weinig bereik heb, het lijkt wel of het signaal wordt verstoord.'

'Ik hoop maar dat alles goed is met mijn kleine meid', zei Kokkie bezorgd. 'Het lijkt wel een vesting in plaats van een konijnen kolonie. Het hele gebied ziet er uit alsof er een grote brand is geweest.'

Gespannen liepen ze verder, ze waren het open strookje grond voorbij en liepen nu in het bos.

'Ik zal het me wel verbeelden', zei Barry, maar ik heb het idee dat er naar me gekeken wordt.'

'Dat idee heb ik ook al een tijdje', fluisterde Kokkie.

'Ik ook', zei Wifi zachtjes.

Vorzichtig liepen ze verder. Na een tijdje gebaarde Wifi dat ze moesten stoppen.

'Ik ga even kijken of ik Langhaar kan bereiken', fluisterde hij. Hij maakte een berichtje op zijn foon en drukte op verzenden. De mail werd niet verzonden. 'Raar hè', zei Wifi. 'De hele reis prima bereik en sinds we door de poort zijn gegaan helemaal niets meer.'

Hij keek op. Kokkie en Barry waren verdwenen. Iets sloeg hem hard

tussen zijn oren en hij viel bewusteloos op de grond.

Toen hij weer bijkwam zag hij Kokkie en Barry over hem heen gebogen staan.

‘Gaaf het met je?’ vroeg Kokkie bezorgd. ‘Je bent een hele tijd buiten bewustzijn geweest. We snappen nog steeds niet waarom ze je zo’n enorme klap op je hoofd hebben gegeven. Ons hebben ze gewoon de mond gesnoerd en meegenomen.’

‘Au, mijn hoofd’, kreunde Wifi.

‘Blijf nog maar even liggen, Wi’, zei Barry. Dat is beter voor je hoofd.

Tsjonge, wat een bult. Is dat nou je wiskunde knobbel?’, grapte hij.

‘Laat hem, Barry’, zei Kokkie. Zie je niet dat hij pijn heeft? Hij heeft hoofdpijn en het gaat echt wel een tijdje duren voordat die bult weer weggaat. Ik vraag me af wat dit allemaal te betekenen heeft. Ik hoop dat Fashionista nog steeds op de troon zit. Ik kan mij niet voorstellen dat zij ons gevangen heeft genomen. En die muur, en die troosteloze omgeving. Dat is toch helemaal haar stijl niet. Fanny houdt van kleur en van bloemen. Voorzover ik weet heeft ze nog nooit konijnen gevangen genomen en al helemaal niet op het hoofd laten slaan. Ik maak me zorgen. Wellicht hebben de aardbewoners hier mee te maken. Ooooo, wat nu als ze Fanny en de konijnen van haar kolonie gevangen hebben genomen. Misschien worden ze wel opgegeten. Wat verschrikkelijk! Mijn arme kleine meisje’, jammerde ze.

‘Zo klein is jouw meisje niet meer Kokkie’, zei Barry zachtjes. ‘Je bent toch niet vergeten hoe ze is veranderd?’

‘Nee’, zei Kokkie. Ze ging zitten en dacht aan Fanny. Somber staarde ze voor zich uit.

Fanny had de bijnaam Fashionista gekregen, omdat ze zo dol op kleding was. Ze ontwierp en maakte de prachtigste kledingstukken, zowel voor zichzelf als voor anderen. Ze was hier mee gestopt toen de hongersnood uitbrak en was in plaats van kledingontwerpster, verpleegster geworden. Op een dag had ze tijdens haar ziekenronde een jonge, knappe wetenschapper ontmoet. De wetenschapper, Arnold, was hoofd van het door de koning samengestelde

onderzoeksteam. Fashionista, die zowel geïnteresseerd was in Arnold als in het onderzoek, verdeelde haar tijd tussen het verzorgen van de konijnen en Arnolds onderzoek. Al snel waren ze onafscheidelijk. Ze vroegen en kregen een eigen hol in het paleis en ze waren heel gelukkig samen.

Aan hun jonge geluk kwam een einde toen het onderzoek aan de bovenkant van de planeet niets opleverde. Langhaar gaf het team de opdracht om ook de onderkant van de planeet te onderzoeken en liet een raket bouwen die, uitgerust met de benodigde apparatuur, informatie over de onderkant van de planeet kon verzamelen. Hoe Fanny ook smeekte om met Arnold mee te mogen, het was een riskante onderneming en zowel de koning als Arnold vonden het niet goed dat ze meeding. Uiteindelijk had ze zich er bij neergelegd. Ze verbrak haar relatie met Arnold, zette hem uit het paleis, hilde tot haar tranen op waren en gebruikte haar maaltijden op haar kamer, omdat ze haar vader niet meer wilde zien. De altijd zo vrolijke prinses was veranderd in een depressief en somber konijntje. Na de lancering veranderde haar karakter nog meer. Ze ging niet meer naar buiten, hielp niemand meer en was hatelijk tegen iedereen die ze maar tegenkwam.

‘Zelfs tegen mij en dat terwijl ze altijd zo dol op me was’, peinsde Kokkie ‘Pas toen ik haar flink had toegesproken gedroeg ze zich weer een beetje normaal.’

‘Weet je, Barry’, zei Kokkie ‘Haar ogen waren zo veranderd, na het vertrek van Arnold. Zo kil, zo koud. Als ze naar je keek kon je gewoon kippevel krijgen.’

‘Ik begrijp helemaal wat je bedoelt’, zei Barry. ‘De Fanny van vroeger was hartverwarmend, maar de Fanny na het vertrek van Arnold kon met haar blik een glas water in ijsklontjes doen veranderen. Zelfs Langhaar vroeg zich wel eens af of hij er wel goed aan had gedaan om haar de verantwoording van een kolonie toe te vertrouwen. Hij stelde zich gerust met de gedachte dat ze altijd goed was geweest voor het volk van Ur en dat ze daarom ook goed zou zijn voor haar eigen volk. Toch bleef er altijd iets aan hem knagen. Alsof hij iets over het hoofd had gezien. Maar hij wist niet wat.’

‘Ik heb precies hetzelfde’, zei Kokkie. Altijd als ik aan haar denk in die tijd, heb ik het gevoel dat er iets is, maar’

Kokkie stopte midden in haar zin met praten. Ze hoorden voetstappen. De deur kraakte en ging open. Verblind door het licht sloten ze hun ogen. Toen ze hun ogen weer open deden stonden er twee enorme konijnen in de kerker, gewapend met een lans.

‘De koningin is klaar om jullie te ontvangen’, sprak het grootste konijn. ‘Probeer niet te ontsnappen. Jullie maken geen schijn van kans en de straf voor ontsnappen is hoog. Héél hoog. Volg me!’

‘Onze vriend is nog steeds niet lekker van de enorme klap, die jullie hem hebben gegeven’, zei Barry. ‘Mag hij nog even blijven liggen?’

‘Natuurlijk’, grijnsde het konijn vals. ‘Maar of jullie hem dan nog terugzien.... Onze koningin houdt er niet van als konijnen haar orders niet volgen. Misschien mag hij vanavond wel over de rand.’

‘Laat maar,’ kreunde Wifi. ‘Ik ga wel mee. Ik voel er niets voor om in mijn eentje in dit donkere hol achter te blijven.’

Het gezelschap vertrok. Ze kregen hun rugzakken terug. Dat verbaasde ze, maar ze zeiden er niets over. Na een tijdje lopen zagen ze in de verte een kasteel. Toen ze dichterbij kwamen zagen ze dat het vaandel de afbeelding van Fashionista droeg.

‘Ze is in ieder geval nog koningin’, fluisterde Kokkie. ‘Kijk, de ophaalbrug gaat naar beneden. Ach, als ze ons ziet zijn we zo weer vrij en krijgt Wifi vast de beste dokter die ze heeft. Ik ben toch zo blij om haar weer te zien. Hoe zal ze er uitzien? Ik ga meteen vragen wat dit allemaal voor rare bedoening is en...’

‘Hou je mond!’, bulderde het grootste konijn. ‘De koningin houdt niet van geratel. Iedereen in dit kasteel moet zijn mond houden en mag alleen spreken als zij daar toestemming voor geeft.’

Kokkie keek geschrokken. Ze wilde wat terugzeggen, maar bedacht zich.

Het was inderdaad doodstil in het kasteel. Het enige dat ze hoorden was het geluid van hun voetstappen. Ze kwamen aan het einde van de gang en stonden voor een grote deur. Op de deur was een mooie koperen plaat bevestigd, waarop een afbeelding van een troon was gegraveerd.

‘Moet er iemand plassen?’, vroeg het grootste Konijn. Ze knikten. ‘Dan is hier de WC.’

Toen ze klaar waren gingen ze weer verder. Ze kwamen aan het einde van de gang en gingen linksaf. Weer stonden ze voor een deur met een koperen plaat. Dit keer stond er een afbeelding van een fornuis op.

‘Honger?’, vroeg het iets kleinere konijn.

Ze knikten. Het kleinere konijn deed de deur open en wees op de stoelen die in de keuken stonden. ‘Ga zitten’, zei hij. Hij liep naar het fornuis, schepte drie kommetjes worteltjessoep op, sneed drie grote stukken van een worteltjestaart af en vulde een karaf met water.

Daarna dekte hij de tafel.

‘Jullie vinden het verder wel hè?’, zei hij. ‘Wij zitten in de kamer hiernaast. Als jullie klaar zijn, kunnen jullie op de muur bonzen. Dan komen we jullie weer halen.’

Ze hadden geen idee hoe ze moesten ontsnappen. Bovendien moesten ze Fashionista spreken, dus klopten ze na het eten op de muur en werden ze weer opgehaald. Ze verlieten de keuken door een andere deur. Na nog een lange gang kwamen ze op de binnenplaats van het kasteel. Ze staken de binnenplaats over en stopten bij een deur die de vorm had van Fashionista’s profiel. Het grootste konijn deed de deur open en gebaarde dat ze naar binnen moesten gaan.

‘Sterkte!’ zei hij. Het kleinere konijn knikte bevestigend.

‘Ja, sterkte!’, zei hij ook.

Daar stonden ze dan. Kokkie, Barry en Wifi. Ze bevonden zich in de troonzaal. Fashionista was er niet. Wel stond er een hele comfortabele stoel.

‘Zou dat de troon van Fanny zijn’, fluisterde Kokkie.

Ze durfde nog steeds niet hardop te praten.

‘Zou best kunnen’, zei Barry. ‘Hoe is het trouwens met je hoofd Wi? Het lijkt wel of die bult kleiner wordt.’

‘Sinds we gegeten hebben voel ik mij een stuk beter’, antwoordde Wifi. ‘Ik denk dat ze geneeskrachtige kruiden in het eten hebben gedaan. Bij iedere hap die ik nam voelde ik de pijn minder worden.’ Hij voelde aan zijn hoofd. ‘De bult is echt kleiner.’

Ze hoorden een deur dichtslaan. 'Hebben jullie lekker gegeten?' klonk het. Met een ruk draaiden ze zich om. Kokkie liet van schrik haar rugzak vallen en de kookpot kletterde op de grond.

'Fanny!' Kokkie rende naar Fashionista om haar te omhelzen, maar de wachters sprongen naar voren en versperden haar de weg.

'Wat is dat nou!', zei Kokkie verontwaardigd. 'Ga eens uit de weg. Ik wil mijn kleine meid begroeten.'

'KLEINE MEID?', schreeuwde de wachter. 'U BELEDIGT DE KONINGIN. WEET U WAT VOOR STRAF ER STAAT OP HET BELEDIGEN VAN ONZE KONINKLIJKE HOOGHEID? KONIJNEN DIE HAAR BELEDIGEN GAAN ZONDER PROCES OVER DE RAND!'

'Over de rand?', vroeg Kokkie. 'Dat is al de tweede keer dat ik dat hoor. Wat bedoelen jullie daar toch mee? Fanny, wie zijn die twee types? Sinds wanneer mag ik je niet meer begroeten?' Er gleed een verdrietige trek om haar mond.

'U RICHT HET WOORD TOT DE KONINGIN ZONDER DAT ZIJ DAAR TOESTEMMING VOOR HEEFT GEGEVEN', bulderde de wachter, die de meeste sterren op zijn leren jack had.

'Nou en', zei Kokkie uitdagend. 'Ik ben haar vroegere kindermeisje en koningin of niet, ze blijft altijd mijn kleine meid. Laat mij er door en wel onmiddellijk. Als Langhaar dit hoort ben jij nog niet jarig jongeman. Leren jack of niet. Als Langhaar met je klaar is, ben je geen konijn meer, maar een angsthaas!'

De koningin was in haar stoel gaan zitten. Ze drukte op een knopje en er kwamen drie stoelen uit de vloer. 'Neem plaats', zei ze. Ze had een hele mooie zachte stem, die vroeger heel goed bij haar ogen paste maar nu voor een griezelige tegenstrijdigheid zorgde. Ze wees op de stoelen. Kokkie raapte haar rugzak op en ging zitten. Wifi en Barry volgden haar voorbeeld. De stoelen waren eigenlijk te klein voor Barry en Kokkie, maar toch zaten ze wel lekker. De wachters waren naast Fashionista gaan staan.

'Wat brengt jullie hier?', vroeg ze. De manier waarop ze het vroeg deed ze huiveren. Er liep een rilling over hun rug. Er klonk iets in haar stem, iets dat zo kil was dat er voor zorgde dat ze het alledrie koud kregen door alleen maar naar haar te luisteren.

'Fanny', begon Kokkie.

'DAT IS KONINGIN FASHIONISTA VOOR JOU', bulderde de wachter. Fashionista schonk hem een ijskoude glimlach. 'Als je ze iedere keer onderbreekt, komen we niet verder Grump. Laat mij aan het woord. Het zijn afgezanten van mijn vader. In Ur zijn ze niet gewend aan hof etiquette, dat vindt Langhaar niet nodig. Je kan niet verwachten dat ze zich houden aan regels die ze niet kennen. Ik zal ze de regels duidelijk maken en aan ze uitleggen, waarom het belangrijk is om mijn regels na te leven.'

Grump knikte en keek Kokkie aan.

Kokkie bleef even stil. Ze dacht snel na. 'Als we een beetje serieus genomen willen worden zal ik Langhaars boodschap plechtig over moeten brengen,' dacht ze. 'Als ik Fanny niet deftig genoeg toespreek valt dat konijn me in de rede en kan ik misschien mijn verhaal niet doen.' Ze schraapte haar keel en begon te vertellen. 'Koningin Fashionista, u wilt weten wat ons hier brengt. Graag zou ik u vragen hoe het u is vergaan, sinds u uit Ur bent vertrokken, maar ik begrijp dat wij niet meer op dezelfde voet staan als vroeger. Ik zal niet meer praten en vragen, doch slechts antwoord geven op uw vraag. Zoals u weet heeft uw vader aan u en uw broers gevraagd om een nieuwe kolonie te stichten. Hij heeft dit gedaan in de hoop dat er op deze wijze drie sterke koloniën bij zouden komen. Uw vader heeft recentelijk van de wetenschappers in het ruimteschip de Urban te horen gekregen dat ze een buiten_ur's ruimteschip hebben gezien aan de onderkant van onze planeet. Zelf hebben we contact gehad met.... Waar is Edgar?' Met een ruk draaide ze zich om en keek naar Barry. Barry voelde eens tussen zijn oren en schudde zijn hoofd. 'Duhh', zei Kokkie. 'Je denkt toch niet dat ik vraag waar hij is, als ik hem kan zien zitten!' 'Vertel straks maar wie Edgar is', zei Fashionista. 'Ga eerst verder met je verhaal.'

Kokkie keek nog eens naar Barries oren, richtte vervolgens haar blik weer op Fashionista en ging verder met haar verhaal. 'De oogst in Ur is voor de tweede keer mislukt en het vermoeden bestaat dat het mislukken van de oogst te maken heeft met dat ruimteschip. Uw vader heeft noodmaatregelen getroffen voor het geval de volgende oogst ook mislukt en heeft ons voedsel op rantsoen gezet. We weten niet of de aliens aan de onderkant van de planeet goede bedoelingen hebben en

daarom heeft hij ons er op uitgestuurd om contact te maken met u en uw broers. Wifi moet er voor zorgen dat de computernetwerken met elkaar verbonden worden, zodat er in geval van nood snel beslissingen genomen kunnen worden. Barry moet een wegenplan maken en het maken van de wegen begeleiden. Uw vader vraagt u om medewerkers beschikbaar te stellen, die onder leiding van Barry, wegen kunnen bouwen. De bevolking kan zich dan snel verplaatsen. We hebben ook nog een cadeautje voor u. Een apparaat dat het mogelijk maakt om met uw vader en moeder te praten. Zodra we bij uw broers zijn geweest, ook met uw broers. U moet overigens de groeten hebben van uw vader en ik heb uw moeder beloofd u namens haar te knuffelen, maar dat slaan we maar even over.'

Er viel een stilte. Fashionista keek het gezelschap om de beurt onderzoekend aan.

'Wie van jullie heeft dat apparaat voor mij?' vroeg ze.

Wifi stak zijn hand op.

'Breng het mij', beval ze. Wifi liep naar haar toe en gaf haar de smartphone. Ze bestudeerde het apparaatje aandachtig. 'Waar hou jij je normaal gesproken mee bezig?', vroeg ze.

'Ik ben ICT'er', antwoordde Wifi beleefd. 'Ik moet er voor zorgen dat alle hardware blijft werken en dat alle software naar volle tevredenheid gebruikt kan worden. U heeft Wim Hopper meegekregen toen u vertrok, een van mijn leerlingen. Ik zou hem graag spreken.'

'Ahhh, ja, Wim Hopper. Dat is helaas niet mogelijk. Ze hebben hem opgegeten.'

'Opgegeten?', riep Wifi geschrokken uit. 'Dat is verschrikkelijk! Arme jongen! Door wie?'

Fashionista wierp een ijskoude blik op Wifi en snauwde: 'Het is in Fur de gewoonte dat ik de vragen stel. Laat mij even uitleggen hoe het werkt. Iedere inwoner van Fur heeft een lijst. Op die lijst staan de regels van de kolonie. Bij overtreding wordt er een streepje op je lijst gezet. Heb je vijf streepjes verzameld, dan ga je over de rand. Jullie krijgen voordat jullie deze zaal verlaten allemaal een lijst. Lees de lijst goed door en hou je aan de regels. Het kan me niet schelen dat mijn vader jullie heeft gestuurd. Dit is Fur en jullie houden je aan mijn regels. Jullie zijn gewaarschuwd.'

Fashionista leunde achterover en nam de smartphone in haar hand.

‘Wat is dit?’, vroeg ze.

‘Het is een Smartphone, koningin.’

‘Leg eens even uit hoe het werkt.’

‘Met alle respect koningin, het woord even is hier niet op zijn plaats. Ik heb minstens een paar uur nodig om u uit te leggen wat het allemaal kan. Bovendien hebben wij geen bereik meer sinds we in Fur zijn. Ik heb geen idee hoe dat komt’, antwoordde Wifi.

‘Moet jij er niet voor zorgen dat alles blijft werken?’, vroeg

Fashionista. Ze keek hem spottend aan.

Wifi negeerde haar onvriendelijkheid. ‘Jawel Koningin’, zei hij, ‘maar dan moet ik wel in de gelegenheid worden gesteld om dat te doen.’

‘Daar kan ik voor zorgen’, zei Fashionista op ijzige toon. ‘Gnoom, neem Wifi mee naar het kantoor van Wim Hopper en geef hem zijn lijst. Wifi, ik raad je aan eerst de lijst door te nemen, voordat je aan de slag gaat. Het zou jammer zijn om je te verliezen. We kunnen wel een ICT’er gebruiken.’

Gnoom nam Wifi mee. Wifi zwaaide nog even naar Kokkie en Barry en toen was hij weg. Kokkie schoof ongemakkelijk heen en weer. Alles ging heel anders dan ze had verwacht en de gang van zaken beviel haar totaal niet.

Fashionista keek Kokkie onderzoekend aan. ‘Jij hebt een kookpot bij je. Jij bent Langhaars kokkin hè?’

Kokkie knikte.

‘Dan mag jij in de keuken werken.’ Ze drukte op een knopje en er verscheen een groot konijn met een koksmuts op. ‘Een nieuwe keukenhulp voor je Spetter. Wees zuinig op haar, het is moeilijk om aan een goede keukenhulp te komen. Vergeet niet om haar de lijst te geven.’

Spetter hield de deur voor Kokkie open. Verbijsterd stond ze op. Ze draaide zich nog even om en keek naar Barry. Hij zwaaide haar bemoedigend uit.

Toen de deur weer dicht was liet de koningin haar ogen op Barry rusten. ‘Wat een lekker ding ben jij’, lachte ze. ‘Ik hou van grote sterke mannen. Hoe heet jij?’

‘Ik heet Barry, majesteit’, antwoordde hij.

‘Waar hou jij je normaal gesproken mee bezig?’

‘Ik ben bouwkundige en uitvinder,’ antwoordde Barry, die zich behoorlijk ongemakkelijk begon te voelen.

‘Bouwkundige en uitvinder? Pappie heeft echt zijn best gedaan om mij te verwennen. Jij wordt klusjesman! Grump, neem hem mee, geef hem zijn lijst en wijs hem de werkplaats.’

Grump nam Barry mee. Fashionista bleef in haar eentje achter. Ze stond op, liep naar de bar en schonk zichzelf een drankje in. Ze begon te lachen, eerst zachtjes, maar geleidelijk steeds harder. Haar kakelende gemene lach weerkaatste luid tussen de muren. Toen verliet ook zij de zaal.

7 Aan het werk

Kokkie liep naast Spetter. Ze bekeek hem vanuit haar ooghoeken. Hij was een morsig konijn, met vlekken op zijn jasje en hele vieze nagels. Ze wilde haar mond open doen om iets te zeggen, maar Spetter gebaarde dat ze stil moest zijn.

‘Het loopt allemaal heel anders dan we hadden verwacht’, dacht ze. ‘Langhaar kunnen we ook niet inlichten, want we hebben geen bereik. We moeten ontsnappen, maar hoe? Ik weet niet eens waar de anderen zijn.’

Spetter stopte en deed de deur van de koninklijke keuken open. Kokkie’s mond viel open van verbazing. De keuken was veel groter dan de keuken waarin ze hadden gegeten. Alles wat je maar bedenken kon was aanwezig. Er was zelfs een inloopijskast. Het had een prachtige keuken kunnen zijn, maar dat was het niet. Het was de meest vieze keuken die ze ooit had gezien. Ze liep iets verder de keuken in. Onder haar voet hoorde ze iets kraken. Het was een kakkerlak. Van schrik deinsde ze achteruit. Weer een krak. Nog een kakkerlak. Vanuit de inloopkoelkast kwam een zacht gepiep. ‘Ratten’, fluisterde Spetter.

Kokkie keek nog eens rond en toen werd ze vreselijk boos.

‘Viespeuk!’, brulde ze. ‘Dit is de koninklijke keuken. Hoe durf je Fannies eten te bereiden in zo’n smerige troep! Waar is je beroepsethiek! Ergens onder die stapel vuile borden soms? Je denkt toch niet, dat ik in zo’n bende ga werken hè! Eerst gaan we deze ruimte schoonmaken!’ Stampvoetend liep ze de koelkast in.

‘Bedorven’, klonk het, ‘en dit is bedorven, en dit en dit.’ Kokkie begon de bedorven etenswaren uit de koelkast te gooien. Na een kwartier hard werken en een heleboel gemopper was ze klaar. ‘Haal een paar vuilniszakken, schoonmaakmiddelen, een afwasborstel en theedoeken’, commandeerde ze.

Spetter verliet de keuken en kwam na een tijdje terug met een schoonmaakkar. Kokkie inspecteerde de kar en knikte goedkeurend. 'Daar kunnen we wat mee', zei ze. 'We beginnen met de vuilnis. Ik houd de zak open en jij doet het afval er in.' Spetter begon de bedorven etenswaren van de vloer op te rapen en deed ze in de vuilniszak.

'Laten we meteen de keukenkastjes even inspecteren', beval Kokkie. Ze deed een kastje open, gaf een gil en deinsde achteruit. Spetter keek voorzichtig in het kastje om te zien wat Kokkie zo had laten schrikken. In het midden van de bovenste plank lag een groen uitgeslagen worst, met een harig korstje. Het leek net of de worst bewoog. Spetter deed zijn schoonmaakhandschoenen aan en pakte de worst op. Aan de onderkant bewoog iets.

'GOOI HET WEG!', brulde Kokkie. 'HOU OP MET STAREN NAAR DAT VIEZE DING EN GOOI HET WEG! En als je toch bezig bent. Ik weet niet wat er nog meer in de kastjes zit, maar gooi dat ook maar weg. Alles! Hoor je!'

Gelukkig waren de meeste kastjes leeg en vonden ze geen andere bewegende voedselresten meer.

'Zo', zei Kokkie. 'Daar zijn we vanaf. Zet de zakken op de gang. Daarna gaan we schoonmaken. Weet jij waar de stekker van de koelkast is?' Spetter knikte.

'Trek hem uit het stopcontact. Dan kan de ijskast ontdooien.'

Na heel veel uren hard werken was Kokkie eindelijk tevreden. 'Zo, dit lijkt weer op een keuken', zei ze, terwijl ze goedkeurend rondkeek. 'Ik wil alleen nog even in het bad. Dat zou jou overigens ook geen kwaad doen Spetter', zei ze, 'en als je dan toch bezig bent. Knip je nagels en maak ze schoon. Een kok met vieze nagels, dat kan gewoonweg niet!'

Ze waren klaar in de keuken en Spetter bracht Kokkie naar haar kamer. De kamers van Kokkie en Spetter bevonden zich vlak bij de keuken. Op de ene deur stond de afbeelding van Spetter en op de andere deur die van Kokkie. Spetter opende Kokkies deur. Ze liep haar kamer in en was aangenaam verrast. Het was een prachtige ruimte, met uitzicht over zee. Het enige ontsierende waren de tralies voor het raam.

'Jammer! Wel iets dat je in een koninklijk paleis kan verwachten',

dacht ze. 'Je wilt natuurlijk niet dat er inbrekers door zo'n raam naar binnen kunnen komen.'

Spetter ging weg en trok de deur achter zich dicht. 'Zou ik mijn kamer uit kunnen?', dacht Kokkie. Tegen beter weten in probeerde ze de deur open te maken. Op slot. Ze haalde haar schouders op en liep nieuwsgierig naar de andere deur. Die ging wel open. Kokkies mond viel open van verbazing. Eén stap van haar verwijderd bevond zich de mooiste badkamer die ze ooit had gezien. Aan een haakje hing een heerlijke badjas en over een verwarmde radiator hingen dikke, zachte handdoeken. Op de wastafel stond een mandje waar de grote hoeveelheid luxe toiletartikelen nauwelijks inpasten en in de hoek van de badkamer stond een riant bubbelbad op gouden pootjes. Kokkie, die na de vieze klus wel toe was aan een bad, liet het bad vollopen en deed er een flinke scheut badschuim in. Even later stapte ze in het bad en deed ondanks alle vreemde gebeurtenissen van die dag genietend haar ogen dicht.

Wifi zat in zijn kamer. Gnoom had hem door een eindeloze reeks gangen geleid. Na meer dan een kwartier lopen stopte hij bij een deur waarop een hologram van een computer was aangebracht.

'We zijn er', had hij gezegd.

Vervolgens had hij de deur opengemaakt en hem Fashionista's lijst gegeven. Hij was niet mee naar binnen gegaan en toen Wifi in de kamer stond, had hij de deur eerst dicht- en toen op slot gedaan.

En nu zat hij hier, in een comfortabele stoel met de lijst in zijn handen. Hij legde de lijst neer, stond op en liep wat rond.

'Zou er ook een voorraadkast in de kamer zijn?', dacht hij. 'Ik heb best trek en ook wel zin in een lekkere kop worteltjesthee.'

De worteltjesthee deed hem aan aan Kokkie denken. 'Hopelijk houdt ze zich aan de regels', dacht hij bezorgd. 'Hé, wat is dit?'

Hij had de voorraadkast gevonden. Even later zat hij in een luie stoel, met een gevuld bord en een kopje thee, Fashionista's regels door te nemen. Achter iedere regel stond een vakje. 'Vijf streepjes en je gaat over de rand', las hij hardop.

Hij legde de lijst weer neer en pakte zijn foon. Nog steeds geen bereik. "Wat er ook gebeurd, blijf online", had Langhaar bij het afscheid gezegd. Als Langhaar een tijdje niets van ze hoorde organiseerde hij vast een zoektocht...

Wifi overdacht de vreemde ontvangst. Behalve de klap op zijn hoofd, waren ze tot nu toe niet slecht behandeld. Ze hadden te eten gekregen, de bult op zijn hoofd was weg en de kamer waar Gnoom hem naar toe had gebracht was comfortabel. De inrichting leek zelfs een beetje op zijn eigen hol. Prachtige PC's. Geen Wifi, maar bekabeling. Een mooie boekenkast met computerboeken. Hij kon alleen de kamer niet uit. De deur was op slot. Fashionista had ze op comfortabele wijze gevangen gezet. Maar waarom? Ze moesten ontsnappen, maar dat betekende dat hij eerst zijn reisgenoten moest vinden. Hij had alleen geen flauw idee waar hij was, laat staan waar hij Kokkie en Barry kon vinden. Hij pakte de lijst weer op en las verder.

Kokkie was klaar met badderen. Ze droogde zich af en trok de badjas aan. Nieuwsgierig inspecteerde ze het mandje met de toiletartikelen. Ze vond een flesje vachtverzachter, waar ze zich van top tot teen mee insmeerde. Heerlijk ruikend en met een zachte vacht liep ze haar kamer weer in. Op het enorme bed lagen prachtige kleren uitgespreid en naast haar bed stonden een paar modieuze maar comfortabele schoenen. Nadat ze alles had aangetrokken bewonderde ze zichzelf in de spiegel.

'Typisch Fanny', dacht ze. 'Alles zit me als gegoten, het staat me perfect. Zo chique heb ik er in geen tijden uitgezien.'

Er werd op de deur geklopt.

'Binnen', riep Kokkie.

Spetter kwam binnen met een dienblad. Het was volgeladen met lekkere hapjes en er stond een fles bubbeltjeswater op. Er lag ook een klein glazen houdertje met een rolletje papier op het blad. Spetter glimlachte vriendelijk naar Kokkie en zette het dienblad op tafel. 'Wat zie je er keurig uit Spetter', zei Kokkie. Hij had een nieuw pak aan, stonk niet meer en had schone nagels. Spetter glimlachte, boog en

ging weer weg.

Kokkie keek naar het dienblad. 'Dank je wel Spetter', riep ze hem na.

Ze ging aan tafel zitten en stopte een hapje in haar mond.

'Lekker', vond ze, 'Misschien iets te veel suiker, maar voor de rest perfect.'

Ze pakte de fles met bubbeltjeswater, bekeek het etiket, knikte goedkeurend, schonk een glaasje in en nam een slokje. Nieuwsgierig keek ze naar het rolletje papier. Ze stak nog een hapje in haar mond en pakte het rolletje op 'Dat is vast Fannies regellijst', dacht ze en ze begon te lezen.

'Dit is te gek voor woorden', mompelde Barry toen hij de lijst had bekeken. 'Je kan konijnen toch niet verbieden met elkaar te praten? Fashionista is de enige die mag spreken in het openbaar. Het volk mag alleen praten in huiselijke kring. Geen enkele vorm van communicatie is toegestaan, tenzij het door haar is goedgekeurd. De lijst staat vol regels die met communicatie te maken hebben. Of liever gezegd, met het verbieden er van. Maar waarom?'

Hij had geen idee. Hij legde de lijst naast zich neer en keek eens rond. De kamer leek op zijn hol thuis. Het was een prachtige kamer. Aangrenzend aan de woon/slaapkamer bevond zich een complete werkplaats. De werkplaats had een inhoud die vergelijkbaar was met een kleine bouwmarkt en net als Kokkie had Barry een riante badkamer.

'Eerst maar eens douchen, en dan nog maar eens nadenken over hoe het nu verder moet,' mompelde hij in zichzelf.

Gedocht en met de nieuwe overall aan, die hij in de badkamer had gevonden, liep hij zijn kamer weer in. Het rook er heerlijk. De geur was afkomstig van een goed gevuld dienblad dat op de eettafel stond. 'Je kan niet zeggen dat ze niet gastvrij is', dacht hij. Hij wreef eens in zijn handen, ging zitten en begon te eten.

Hij was net aan het uitbuiken toen er op de deur werd geklopt. Er kwam een konijn binnen dat zonder iets te zeggen het dienblad

weghaalde en de deur weer achter zich dicht deed.

‘Dat was Fashionista’s kok, hij weet waar Kokkie is’, dacht Barry. Vlug stond hij op om het konijn terug te roepen. Hij wilde de deur opendoen, maar dat ging niet.

‘Op slot,’ mopperde Barry. ‘Opgesloten in een luxe gevangenis.’ Peinzend staarde hij uit het raam. Tralies. Hij draaide zich om en begon de kamer stukje voor stukje te onderzoeken. Na een uurtje was hij klaar.

‘Geen camera’s en geen af luisterapparatuur’, zei hij zachtjes in zichzelf.

Hij stond op en liep naar de werkplaats. Ook de werkplaats doorzocht hij nauwkeurig en ook hier vond hij niets. Met een ijzerzaag begon hij de tralies door te zagen. Het waren drie metalen staven. Hij deed er een tijdje over, want hij wilde niet teveel lawaai maken en hij moest het netjes doen, zodat hij ze weer terug kon plaatsen. Na twee uur hard werken had hij de staven zo bewerkt dat hij ze kon weghalen en terugzetten.

‘Zo’, dacht hij triomfantelijk. ‘Ik kan in ieder geval mijn kamer uit en in wanneer ik dat wil. Nu maar hopen dat ze er niet achter komen. Het zou wel ironisch zijn, als ik, degene verantwoordelijk voor het project "Niet over de rand" over de rand zou gaan.’

‘Dus we mogen niet praten’, dacht Kokkie. ‘Nou, dan loop ik serieus gevaar. Ik en niet praten, dat gaat gewoon niet samen. Zou ik wel met Spetter mogen praten? Hij heeft nog niets tegen mij gezegd. Ik begrijp nu waarom. In de keuken heb ik wel tegen hem gepraat. Heel veel zelfs, maar toen had ik de lijst nog niet gekregen. Vanaf nu mag ik dus niet meer met Spetter praten, tenzij Fashionista mij hier toestemming voor geeft, maar hoe krijg ik dat voor elkaar?’

Ze had geen idee.

‘Ik zal moeten wachten tot ik bij haar word ontboden’, dacht ze. Ze was moe van het harde werken en na een tijdje viel ze in slaap. Ze werd wakker van geklop op haar deur.

‘Wie is daar?’ vroeg ze slaperig. Ze had graag verder willen slapen, maar Spetter stond in de deuropening en wenkte haar. Ze stond op en

ging met hem mee. Na een tijdje lopen stopte hij voor een deur.

‘Geen naamplaatje’, dacht Kokkie.

Spetter klopte op de deur.

‘Binnen,’ klonk de stem van Fashionista.

Spetter en Kokkie gingen naar binnen.

‘Goedemorgen’, zei Fashionista. ‘Help jezelf aan een kopje thee en ga zitten.’

Spetter schonk Kokkie en zichzelf een kopje thee in en ze gingen zitten.

‘Ik heb jullie bij me geroepen om de menukaart van deze week door te spreken’, zei Fashionista. ‘Jullie mogen vrijuit spreken. Anders kunnen we niet overleggen. Ik heb weinig tijd, dus laten we maar meteen van start gaan.’

‘Kokkie, ik ben te dik’, ging Fashionista verder. ‘Volgende maand presenteer ik mijn nieuwe kledinglijn en dan wil ik geen grammetje te zwaar zijn. Ik herinner mij dat je heerlijk caloriearm kan koken, kan je dat nog steeds?’

Kokkie knikte.

‘Nou Spetter, dan kan je wat van haar leren’, zei Fashionista hatelijk.

‘Momenteel bestaat mijn dieet vooral uit *niet* eten om een beetje op gewicht te blijven. Spetter kookt veel te vet.’ Ze keek hem vernietigend aan.

‘Uw vader is dol op vet eten’, zei Kokkie, die medelijden had met de sip kijkende Spetter.

‘Ik ben mijn vader niet’, zei Fashionista bits. ‘Gelukkig niet.’

‘Wordt het niet eens tijd dat je hem vergeeft, Fanny?’, vroeg Kokkie.

‘Vroeger was je zo dol op hem.’

‘Dankzij mijn vader cirkelt mijn ex-verloofde in een baan om Ur’, antwoordde Fashionista ijzig. ‘Dankzij hem woon ik in dit onverdraaglijke gat. Dankzij hem... ach laat ook maar en NOEM ME GEEN FANNY’, snauwde ze terwijl ze Kokkie boos aankeek.

‘Genoeg afgedwaald. De menukaart. Kokkie, ik wil caloriearme liflafjes. Iedere week wil ik minstens 1 kilo kwijt. Kan dat?’, vroeg Fashionista.

‘Ja hoor’, antwoordde Kokkie. ‘Ik hoop alleen dat Spetter en ik mogen praten. Het is erg lastig om samen te werken als je niet mag praten.’

‘Dat mag’, zei Fashionista. Ze keek op haar horloge, stond gehaast op